

ger, og det var det, jeg svarede på, fordi der her rent faktisk er en lang række eksempler på, at det er tilfældet. Jeg har så stor tiltro til vores forvaltningsmyndigheder her i landet, at jeg er overbevist om, at man som hovedregel er i stand til at rådgive og vejlede. Og er der nogen, der ikke er i stand til det, er jeg sikker på, at der i forvaltningen vil være andre, som vil se neutralt og fordomsfrit på den her opgave og sørge for at yde borgeren den bedste hjælp og service.

Endelig er der jo andre instanser i samfundet, som kan hjælpe et barn eller en ung med en vejledning og en klage. Jeg tror i hvert fald ikke, at løsningen er det, som foreslås i forslaget her, at man skal oprette et landsdækkende netværk af professionelle rådgivere. Jeg tror simpelt hen, at de vil blive meget lidt professionelle, og jeg tror, at sagsmængden i forhold til, at de kan oparbejde en virkelig rutine og ekspertise, vil være så begrænset, at barnet og den unge er dårligt stillet med den vejledning og hjælp.

Kl. 13:56

Den fg. formand (Pernille Frahm):

Der er sådan en rød lampe, og når den lyser konstant, er taletiden slut.

Jeg siger tak til ordføreren, og den næste, der skal have ordet, er fru Lise von Seelen fra Socialdemokratiet.

Kl. 13:57

(Ordfører)

Lise von Seelen (S):

Tak. Det er 20 år siden, at børnekonventionen blev vedtaget, og som ministeren også har nævnt, har vi haft den omkring den danske lovgivning siden 1991, så vi har jo egentlig haft rigtig, rigtig god tid til at få den implementeret. Men der er stadig væk brug for nogle forbedringer i forhold til børnenes retsstilling.

Det er meget afgørende, at børns retsstilling er sikret på den måde, at de bliver hørt i deres egne sager – i det, der vedrører dem selv. Vi har jo set i nyere undersøgelser, at børn ikke i tilstrækkeligt omfang bliver inddraget i deres egne sager. Forudsætningen for, at inddragelsen kan finde sted på den rigtige måde, er naturligvis, at der er veluddannede børnesagkyndige både i kommunerne og i statsforvaltningerne. Vi ved, at der er problemer med at finde det fornødne antal fagpersoner; vi ved, at kommunerne er så pressede på økonomien, at mange ansatte simpelt hen har for stor en arbejdsbyrde; og det betyder i praksis, at børnene ikke inddrages godt nok.

Børn skal inddrages i alle spørgsmål, der vedrører dem selv, og den eneste grund til, at der kan ske afvigelser, bør være, at barnet af modenhedsårsager skønnes at være uegnet til at blive inddraget i sagen. Det er indlysende, at det betyder rigtig, rigtig meget for børnenes videre tilværelse, at de høres og medinddrages, både om forældremyndighed, forældreansvar, barnets ophold uden for de biologiske forældres hjem, og hvis man skal tages hjem fra et ophold uden for de biologiske forældres hjem. Alle disse spørgsmål er grundlæggende og meget afgørende for barnets videre trivsel, og det er bare enormt vigtigt, at vi får børnene inddraget her.

Vi skal også sikre, at de har en klageadgang, som er let for børnene at håndtere, og det skal være nogle fornuftige og veluddannede voksne, som skal hjælpe dem, så de kan få udarbejdet en klage, hvis det er det, de skal, men også til at opnå den rigtige rådgivning og vejledning, hvis det er det, der er brug for. Vi savner sådan et landsdækkende netværk.

Det må være naturligt, at børnekonventionen er en del af vores lovgivning, og at den eksisterende lovgivning gennemgås for at se, om loven lever op til konventionens ånd og bogstav. Vi har jo set nogle eksempler inden for nyere tid, kan man sige, der har gjort mange af os bekymret over den måde, vi behandler børn på i forhold til børnekonventionen herhjemme. Vi husker alle sammen debatten om børnene i asylcentre. Vi ved, at der er børn, der afsoner straffe i voksenfængsler. Vi ved, at der kommer uledsagede børn til vores land, som ikke får den beskyttelse, som de i virkeligheden har brug for, når de er her uden at være ledsaget af voksne. Så der er altså nogle ting, som vi kan gøre meget, meget bedre.

Vi ved også, at der er mange børn, som oplever en hverdag, hvor de møder vold i hjemmet – enten vold mod dem selv, eller de er tilskuere til vold – og i alle disse sager er det altså sådan, at den nærmeste familie ikke altid er de bedste rådgivere for barnet. Der har vi brug for at få et system, som er meget mere driftssikkert og meget mere hjælpsomt i forhold til børn – og jeg mener også små børn.

Det er vigtigt, at der placeres et overordnet ansvar for børnenes retssikkerhed, for det bør gennemsyre al lovgivning. Og det er vigtigt, at vi som samfund har pligt til at sørge for, at der tages vare om de her børn på den allerallerbedste måde. Nogle gange har vi en idé om, at vi gør alting så godt her hos os, at der er stor sik-